

Старите души
 Од бунарот на заборавот проговорија
 Ехо беше тоа
 Рекоа со гласот на ветерот
 Роден си одамна јас не се сеќавам
 Умре за да се родиш повторно во оганот
 Јас повторно не се сеќавам
 Рекоа повторно со гласот на ветерот
 Телата се раѓаат за да умрат
 Сетисе сега ти
 Свеста твоја коренот го знае

Ехото повторно проговори
 Од просторот каде времето царуваше
 Во темнината настаните ги гледав
 Светлоста јака која затрепери ми ги покажа
 Рече повторно
 Ова е твојата свест
 Сега биди спремен коренот твој да го видиш
 Прататковината повторно да ја доприш
 Зборовите што ги слушнав
 Песна беше тоа со зборови разбирливи
 Песна беше тоа паганска
 -низ шумите високи,кај реките бистри
 -на светите места во тајните храмови
 -ние децата Пагански Боговите ги повикуваме
 -ние децата Пагански денес за нив песна пееме

Со мислата патуваме,низ степите ширни
 На црниот коњ што Триглав ни го подари
 Се научивме така заедно на смрта во очи да и гледаме
 Перун наш со грмотевицата не штити
 Кога треба на непријателот ја врти
 Велес голем и благороден со мудрост не обдари
 Ни ја даде за навек да ја имаме

Весна со убавината своја и љубовта безгранична не прегнува
 Така и сништата наши ги штити
 О Богови кој во вечноста сте
 Така и вечни сте
 Така и ние вечни ќе бидеме
 Така и денес кога во храмов свет сме се збрале
 Од три реки вода донесовме
 Прагот светол го замивме така чист да биде
 Од три гори дрва собравме
 Оган да запалиме така патот да ви го осветлиме
 Од три ливади цвеќина собравме
 Цветни ореоли сплетовме на глави ги носиме
 Дајтенија повторно вашата мудрост
 Мудри да бидеме за мајката земја.

Повторно пред вечноста се поклонуваме
 И молитвата на Боговите ја кажуваме
 Перун на помош го викаме душите светли да ги заштити
 Велес со мудрост вечна да ги награди
 Весна со љубов вечна да ги опсипа
 Богови Вечни светли и трисветли
 Сонцето прастаро повторно земјата ја прегрна
 Одиме повторно по патеката на правдата
 Знаеме тоа во вечноста не води

Рацете наши на четири страни ги подаваме
 На копно и на вода
 Под земја и на небото ширно
 Насаеде нека допирот стигне
 Со името вечно Паганските Богови од тука ги повикуваме
 Не се плашиме веќе од племињата на волците
 Не бегаме веќе од племињата на дивите кучиња
 Оганот на змејот го имаме
 Овде денес под ова сонце
 Овде денес под овие свезди

Овде на ова старо свето место
 Овде ние децата Пагански храмот го дигаме
 Сјајот од месечината го земаме
 Со сјај да го обложиме така блескав да биде
 Перуне Богу тебе повторно ќе ти го поклониме
 Неговите дворови со светлоста нека бидат осветлени
 Неговите краеве со темнината нека бидат заградени
 Тука во центарот на храмот
 Свездата водилка ја палиме
 Да свети и блеска исто како порано
 Со светлоста очите непријателски да ги заслепи
 Со светлоста силата непријателска да ја уништи
 Прангите на заборавот сега пукаат
 И на Југ и Запад
 И Исток и на Север
 Срцата сега слободно пеат
 Славата ваша ја воздигнуваат
 Вечни сте
 Во вечноста сте
 Така и ние вечни ќе бидеме
 Мислите како стрели насекаде ги пуштаме
 Со води волшебни од вилите ги замивме
 Така силни ќе бидат знаеме
 Така заштитени ќе бидат знаеме
 Се колнеме ние денес тука
 Во храмот на крајот на времето
 Каде секавањата сега будни чувари се

Со моќта на сонцето
 Ние денес децата Пагански славиме
 Бракот помеѓу оганот и водата
 Небото и морето сега молчат
 Реките и шумите сепобедоносно во светлоста се капат

Се капиме во моќта на секавањата
 Така силни сега сме
 Така мудри сега сме
 Така вечноста ја приграбуваме
 Така вечни стануваме

Даровите земни што земјата ни ги даде
 Ги принесуваме ги оставаме
 На олтаров од камен направен
 Нека вилите ви ги донесат
 Нека милоста ваша нам ни ја вратат

Скиптаров од дрво вечно исклесан
 Кон небото го креваме
 И со него силата вечна ја бараме
 Огнени крила нека не носат
 Огнениот змеј нека не штити
 Бесмртното знаење да го понесеме
 Така бесмртни ќе станеме.

Ние сме сега јунаците од светлоста
 Ние сме тие кои заборавот го изгореа
 Ние сме ти кои заборавот го отфрила
 Видовме што било и што ќе биде
 Знаеме и ќе знаеме мудроста тоа ни го кажа
 Знаеме и ќе знаеме зошто светлоста тоа ни го покажа

Еве рекоа
 Погледнете
 Шугаво и краставо време е
 Сенките свое царство имаат и тие владееат
 По улиците закони свои правеа
 За господари себеси се прогласија
 Сенките кои дење ги немаше никаде
 Не затоа што се плашеа
 Ликови тие немаа
 Лик не има даде мајката сенка
 Во часот на раѓање нивно
 Благослов не ги помилува
 Милост човечка ги одмина

Сенки се родиа сенки растеа
 И сенки останаа
 Та затоа мрак милуваа
 Сега страв некој се вовлекол во нив
 Страв кој на други и во сонот им го подаруваа
 Неколкумина од нив
 Ги видоа темните облаци
 Еден умееше вешто да ги прочита
 Им кажа има пренесе
 Не го поверуваа туку го исмејуаа исто како кога беа деца
 Им рече
 Нашето време измина
 Сега еве гледам на планинава која заштитник ни беше
 Сега непријател наш смртен е
 Пештерите кои сигурност ни нудеа
 Сега во нив волци се вселиле и место не ни остапуваат
 Во полето да одиме
 Та не ни е местото таму
 Рало и плуг не знаеме да држиме
 О вие клетници мои браќа
 Кажетеми што сум кажетеми што сте
 Синоќа сон првпат видов
 Беше страшен но за мене убав што сепак сонив
 Еден глас ама и лик видов
 Светлост носеше
 И меч еден
 Потоа уште еден лик видов
 Пламен фрлаше
 Третиот само молчеше и имињата наши што ги запишал
 Ми ги покажа
 Со мастило црно наместо со крв измешано беше
 Во книгата длабоко беа врежани
 Првиот се огласи
 Не не не се огласи туку глас со лутина му беше
 Требаше да бидете луѓе
 Но вашите творци не сакаа лик да ви дадат
 Сега спреметесе
 Вие кој клетници ликови да ви врежеме
 Овде во бесконечноста
 Некои за вас ќе бидат премногу болни

Некои ќе бидат страшни
 Вториот што секој збор грмотевица му беше
 Го зеде ликот и видов навистина видов
 Кога на двајца им ги стави
 Маки големи имаа маки и вриштеа страшно
 Ненавикнати на ликови изгледа беа
 Третиот видов кога имињата од книгата ги избриша
 И на двајцата им рече
 Овие веќе тука не се потребни
 Ги бришам нивните имиња исто како и да не постоеле.
 Ви велама ви велама
 Судниот час е дојден
 Ви велама ви велама
 Милост нема да имаа никој кон нас.
 Дека го разбрале добро
 Смеата громогласна што одекна беше доказ не го разбраа
 Залудно беше да се кажува
 На празни луѓе
 Залудно беше да се кажува на сенки кои и земјата ја гнасат.
 Родот човечки го срамотат.

Од сенките е ова
 Огнот на вулканите татне под нозеве
 додека се прашувам малку сомничаво
 ќе се распаднам ли
 или ќе станам некоја танка магла
 која во лилавоста на настанот ќе се изгуби
 оф,сега да си кажам
 додека некаде во некој заборавен крај на небото
 облаците танцуваат испразнети од тежината водена
 така е можеби подобро
 во жештината да изгорам
 па нема веќе да му служам на тој одвратен демон во седефаста облека
 каде,каде се прашувам сега душата да ја сокријам
 таа нека се претвори во Голема Небесна Птица
 која катаутро ќе пее кога ќе виде пламени реки
 со усфитен здив
 нека ја зголемува температурата на секое парче земја каде згазнав
 нека гори и нека потсетува за секоја патека
 ете така е најдобро

еве и спарувањето започна
 знам по утробава што ми се превртува
 ту на лево, ту на десно
 кој ли немир сега се разбуди
 ред е нели и последната желба да ја кажам
 додека пукнатиена се шири
 однесете ме во прастарите Пагански простори
 и таму, таму во непознато место оставете ме
 каде ќе ги будам сите сеќавања
 и ќе ги кажувам сите познати Пагански Молитви.

Ја отвaram мојата душа
 и вие кои сте уморни од скитањето
 ве поканувам одморете се
 во нејзините недогледни сводови
 на кој висат мали молитвени олтари
 ги изградил во многуте ноќи
 знаев дека ќе дојде денот
 кога ќе треба да се разголам и подлабоко од месото
 и подаледу од коските пожолтени
 Не сум светител ако мислите
 јас и благословот заборавив како изгледа да се даде
 јас само ви го давам тоа што е на Паганите
 седев еднаш така на карпите кога дојде стар Паган завиткан
 во свитоци стари
 пишувани со крв Паганска
 рече
 престани да се печеш на сонцето
 не ќе ги препечиш така јадојте
 не ќе ти испукаат така бигорите
 копнееш голем Храм да изградиш
 на голем рид
 под жолто небо исполнето со жолти божилаци
 од шуплив камен низ кој ќе се провира ветерот милостив
 помеѓу заодот и миговите
 кога ѕвездите ќе брестат од недогледните ноќи
 ете тогај ќе доаѓаат намерници да се ослободуваат од своите тегоби,.....
 Пресонлив
 паѓам на сува испукана земја
 и збиштам низ ноздрите правливи

зер старата вера ќе ме сотри
 или препороди
 уште не се стемнува
 повторно зло претсказание гледам
 несакам,вела несакам веќе овие зла да ги глаголам за никого
 само сакам да се простам од денот
 да ја сватам неговата избревтеност
 и да се ослободам од својата сенка
 плачам само со едното око
 а тие
 тие кои се родија пред седум столетија
 и тие кои се упокоија прет триста столетија
 пеат со милогласие
 и носат златни одежди
 не го мерат веќе времето
 ни пак глупавоста
 не војуваат со сенки и сеништа
 не гледаат кон празните небеси со млаки молитви
 почекајте,почекајте сега молам и за себе,и за неа,и за вас
 се е скрб,се е јад,се е болка се е смрт
 умира овој свет
 не ве оставам сами да бидете
 ќе бидам сега насекаде
 ќе страдам со вас до безизлезот на срцето крваво
 узнајте
 над се што е живо небесата се сожалуваат
 се замивам со жива вода живот да ви дадам
 не сум алфа и омега
 но свездени ронки ќе ви расејам
 разберете
 немам созли за да ви ја измијам гордоста од ликовите ваши
 Богови,ве имало,нека ме има,нека ги има пак
 бев внук
 сега сум син
 утре сум татко
 задутре ...
 ќе се отворам,утробата со нокти ќе ја распарам
 живеам на грст ограбена милост
 живеам со мртва копнежлива птица
 од јатката на нокта и од глобочините откорнетеме

скаменетеме,шуплив камен сторетеме
со ветриштата прочистетеме

Се простувам од лушпава како беспомошен пророк
Ја отвaram мојата душа
и вие кои сте уморни од скитањето ве поканувам
одморетесе во нејзините недогледни сводови
на кој висат мали молитвенио олтари
ги изградив во многуте ноќи
знаев дека ќе дојде денот
кога ќе треба да се разголам и подлабоко од месото
и подаледу од коските пожолтени...
и тогај
дојде непозната Богомилка
клекна крај мојот камен
и само низ десното око проговори
ајде да се молиме,и за тебе и за себе,и за сите околу

Еве пред црниов камен клекнувам, Црн како овааа црна ноќ
Којзнае можеби и не е камен, Тоа мракот тука е само погуст
Ме донесе ,не ползев јас дотука,од вчера,од завчера чинам така е
И пред седум дни ,и пред седумдесет дни така беше

Некој таен шепот што шурка од пукнатина,протекува и само повторува
Соголија твојата бедотија,исфрлија твојата излитена наметка
Стани небиди свер на четири нозе,Човек си,Прооди повторно
Проговори гласно со гласот на копнежот,шепотот праисконски.

Исплашена волчица немее карши карши,здивот и го чиствувам,на туѓа
мрша се сладела
Гавранот од болка по крилото лево само молчи,по некоја солза капнува
Змии поскоци на полноќ оро ќе играат, Смокови во сватови ќе им дошле
Пред каменов црн само молчам,со молкот времето го бројам.

Шепотот таен здиве,подиве виор се стори,нејаснотиии избриша,однесе
Имало како мене многумина,во темнинава не сме се гледале
Ја донесе месечината водилка да ни биди,ги нареди свездите патеки да ни
обележат
Сега сој сме цел, Купишта од лита кожа,партали правливи насекаде

Со нова кожа во светлина искапена ,Во мугра румена создадена
Се облекуваме Тргнуваме .

Се облекуваме,тргнуваме,ги носиме соништата на нашите предци
Живеат секој ден во нашата свесност,како подароци невидливи
О,Мајко Природо,Божице вечна,евене пред тебе повторно
Тука,пред олтарот твој.

Низ вековите минати,изминати,заборавени,пеплосани
Крикот твој одекнуваше,ехо болно во срцата наши го слушавме
Болка миг беше,низ темнината се провлекуваше,во тишината не
прогонуваше
Благословот твој утрински го заборавивме,некои го отфрлија.

Камен црн е
Знам и сега и многупати претходно
За мене,црвен од жар е тој
Не го гледаат овие слепци
Кои во љубовта се колнат
Кои за љубовта копнеат
Но од љубовта бегаат

Евеме повторно пред тебе
Се родив
Воскреснав од пепелта
Со крвта прегорев
Низ солзата се измив
Од тишина доаѓам
евеме повторно пред тебе
благословиме,препородиме

безбожници ме гонеа
наклада ме ставија
пре пет ,или седум века
со жар оган,печат суров ставија
о,така беше тоа радост нивна

о,така милост од Бог свој искажуваа

О,Мајко Божице вечна
 Ти,која врелото на љубовта го знаеш
 Ти која чистотата ја дари
 Ти која низ срцата човечки гледаш
 Ти која свеќата на надежта ја носиш
 Дај ми ја,факел мој да биде
 Дај ми низ времето идно ме води

Верен сум ти
 Знаеш ти добро,од столетија минати
 Знаеш ти добро,од столетија завршени
 Нит мраз на срце носам
 Нит лут бес во раце чувам
 Нит пак гнев во тупаница стегам
 Сал надеж ,сал желба

%

Венец твој,круна моја дамнешна
 Со цветови три,и гранчиња маслинови шест
 Во пазува на планината чувам
 Во пештера ладна
 Темна,длабока сто стапки
 Ете Перун вели дека е така.

Ветре,мој брате мил
 Придружник верен си ми бил , сега знам
 Од далек пат ли идеш
 Вести какви,какви носиш,ти
 За радост,зборувај,зборувај брзо брзо
 Неее,молчи,молчи ако тага носиш
 Темнинина иде,ти оставија таму.

Зер бранови,бес твој не скротија
 Зер,ука за милост од ним ти не зеде
 О,веди твои зборуваат
 Сега во миг овој,ете молчам јас
 Авантури луди твои да слушнам
 Бесни се, беснило носат

Проророштва ли нови така искажуваат
Плач да спремам, или не, кажи сега.

Немам веќе каење во себе
Шупливиот рог на вечноста го оставам
На гревот од младоста
Со крв нека го освојува
Нека стане негов дел од времето
Надвисната над својата дланка
Празната јама со јалови грутки нека си ја затрупа
Нека чекори, чекори, чекори
Додека срцето се моли потајно
Чија игра ли е при крај

Порано или подоцна еднаш ќе биде сеедно
Во затворен простор
Часовите бигоросани ќе се наречат сон.

Во меѓупросторот
Спокојно јас ги наслушнував
Дамарите на светот
Ја најдов смислата на своето враќање
И ги замив очите на месечината
Наспроти сите закони и сваќања
За да одмолчувам во светата Паганска тишина
Распослав време со значење и време без значење
Беше тоа достоинствена промена
Сега веќе знам
Од својата голгота истуркав голем камен
КОН ВРВОТ НА СТРЕМЕЖОТ

Напишав на новиот бел камен
Tantum Deus deorum
Воздивнете малку
Ова ќе го читате на новата катедрала

За тоа време
Моето уморно тело го оставам
Вжареното сонце го вадам со раце папсани
Не го чувствувам веќе треперот твој немир

Твојот дар обилен
 Се претворам во ситен песок во пустина пуста
 Се губам во мрачните ходници на сеќавањата
 Фитилот на страста догоре, прегоре
 Ги затворам очите моја Божице
 Сестра на Заносна Афродита
 Без руменило на образите
 Без песна на птиците
 Без шумот на брезите
 Ја облекувам антеријата на заборавот
 Не ме каниш веќе на танцови бескрајни
 Силата веќе исцедена е ете таму
 Знаеш доаѓам од светлината каде ме исфрли
 Вистината им ја оставам на граматниците стари
 Нека ја демнат насекаде
 Нека глаголат деноноќно
 Веќе негледам.....не слушам...
 Само клечам понизно
 Каде си сега само силуета бледа
 Кога на полноќ ,Благословот ќе го тураш
 О,Божице,
 Ти со ветриштата спомените мои разнесиги
 Растуриги насекаде
 Нека нема ништо,ни сеќавање,ни липтеж,ни солза
 Ни име
 Без грам мој во себе
 Без оклоп на себе
 Со шурки светлина на дланките си тргнав
 Кон назад во еден мој нов час
 Не,ова не е мојата восхит
 Не,не сум станал идолопоклоник слеп
 Само запис во време едно правам
 Само запис на време едно оставам

Го мразев времето тогаш
 истекуваше брзо низ тесен ходник
 со диви нескротени коњаници другаруваше
 бегаше така подивено од секаде
 рече некако цинично,за вас малку ќе ви оставам
 Пробав просторот да го заградам

Некоја бариера да ставам
 Го мамев со чудесии триста
 Неуспеав,морав кон назад во еден мој час да се вратам
 Малку на идниот миг му се насмевнав
 Зарем ти сега колку мене си благословен
 Што и ти блескаш со некоја радост.

За часот или беа часови ви зборувам
 За просторот каде светлината блика
 За средбата е да знаете со Прамајката
 Господарка свилена која игра со миговите
 Која се смее со часовите
 Која преде низ деновите
 Која како вода се провира низ неделите

Зарем сега да раскажувам и за месеците
 Или сакате за годините
 Не,не и не
 Тоа ќе го сторам утре
 Или идната недела
 Или којзнае, само сам на себеси ќе си раскажувам.

Но ајде мили мои
 да застанеме заедно на тромеѓето од небото,земјата
 и најдлабоките океани
 на сите скриени светови
 каде што се запишани
 треперливите летови низ просторот и времето
 на најголемата Небесна Птица
 која е нашата Прамајка
 зарем не слушате
 како тивко не повикува на нејзиниот прв лет
 заедно да пловиме
 и да не го гасиме пламенот,за
 таа Боженствена искра да пламти во душата
 и,да ја пее својата невидлива симфонија
 полека
 дел по дел

претвораќи ја во една блескава светлина
 правеќи и го и неа и нам тој среќен миг
 во најубава преградка со миризлива бескрајна насмевка.
 Некаде
 во тие небесни очи на нашата Прамајка
 гледаќи со нејзиниот занес
 можеме да ја препознаеме бурата
 на тоа немирно и повредено срце
 како се радува на безвременската енергија
 која потекува од неа
 одговараќи и на сите наши тивки молитви .

за мене, па и за вас
 ја цртам и оваа линија низ просторот
 таа чудесна патека
 која ќе не одведе
 во сенката на нашата Прамајка
 и повторно и повторно
 да не помилува
 заедно да ги избришеме сите грубости на надворешниот свет.
 Погледнете
 Нејзиниот Килибарниот поглед
 со скриена моќ се крева према Вечните Еони
 каде сокриен од други погледи
 стои храмот на Љубовта
 и токму во тој храм
 најпонижно за нас клекнува пред олтарот изговараќи
 Највеличенствени зборови

не лутајте повеќе низ свездените патеки
 љубовта и животот се кријат и живеат во вас
 таму во таа душевна преградка
 спие вашиот сеач на свездената прашина
 и носител на сите факли кој го осветлуваат твојот свет
 таму
 таму во вашите дамари е
 секој почеток и завршеток на секоја приказна
 Додека сеуште трае шепотот на времето
 застанете во Бескрајот
 и пробудетесе во кристалноста на вашите сништа

со урлик на ранета птиц
 со моќта на ветерот надлетајтего градот
 каде што капеле вашите бисерни солзи
 натопете ја тагата во жуборот од пенливата река на животот
 и,и некаде од вашите спомениизвадетого семето за новите ружи
 чекаќија новата полна месечина
 да ви раскаже најубави бајки
 за древните живи зборови од кој храмови во срцата никнувале

Од десно Кронос се јави
 Низ гласот на Харфата
 И која зборови се сторија
 Напишани во пурпорот
 Да тргнам
 Со искинатите парчиња од душата,
 на најдолгиот пат
 повторно да го пронајдам изворот на сите сништа
 на изворот да му го вратам
 проколнатиот сон што ми го подари судбината
 а,кога ќе го пронајдам
 вие,ќе знаете по најслината бура што небото ќе ја роди
 громовите
 ќе пишуваат за пеколноста на миговите изминати
 и,додека вие читате
 јас задоволно ќе седам во предворјето на Љубовта
 Будеќи ги своите сопствени дамари,
 Тераќи ги да навлезат во еоните
 и во тие скриени еони
 да го побараат повторно светот на Платоновото небо
 каде идеите ќе ја овековечат вечноста
 што како сон е сонуван
 можеби тогаш,таму
 некако на почетокот
 малку плашливо ќе се доближам до тринаесетиот еон
 царството на феникс
 тоа светло над сите светла што титри постојано
 чекаќи ме да го направам својот прв чекор
 кон Вечниот Копнеж
 дека ,кога еднаш ќе се качам на тие бурни ветришта од Олимп
 ќе летам на крилатото време кое минатотот ќе го направи

спомен драг
 во сегашноста само сенка која се спровира низ постојаноста
 во иднината факел блескав.

Каде гледав како
 Се раѓам некаде во предворјето на Вечноста
 И Растев неодвоен од сите Небесни вистини
 Играв во облаците сини
 се капев постојано во Руменилото на зората
 во занесот свој се прегрнува со тоновите на Небесните харфи
 светев низ Темнината

Сите патишта на мојата Душа во бескрајот почнаа
 и таму ќе завршат
 крај мојата мајка во прапочетокот
 и од тој прапочеток шепотот стигна
 ја избра Љубовта како нестварна и чудесна облеана со милон бои
 да ја слушам тишината на духот
 кој со вапај ја бараше во вртлогот на распрснатото срце од смртникот
 Беше откинат од свездите тогаш
 остана сам
 не тагувај
 Еоните на твоето идно постоење сега се раѓа
 позади себе остави златен прав од твоите чекори
 прегоре во оганот на човечката дволичност и неискреност
 беше само бледа копија на изгубена мртва Љубов
 погледај во далечините
 мирисот на влажните шуми ќе ги натопат твоите криља
 за да се вивнеш во Бескрајот...

Рецензија

Уметноста е врв на културното ниво и творештво на една цивилизација и на еден народ и по правило оди по нагорна линија., денес уметноста го достигна својот врв во целовкупната историја на уметноста.

Преку уметноста ние твориме, создаваме и со тоа стануваме и мали творци, мали богови по благодат.

Уметноста, како една гранка од општествената идеја, носи своја идеја во себе, свој ум, свој разум. Меѓутоа, многумина мислат дека таа денес мисла е деструктивна, тој разум е безразумен, а идејата дезориентирана, само затоа што копа длабоко во своите сопствени корени.

Уметниците секогаш сакаат нешто да постигнат, одејќи на пат кој понекогаш ги носи до друга вистина и живот, односно насока и смисла во животот.

На тој начин, таа нивна револуција, нивна борба во себе, ја насочуваат кон градење на сопственото битие и на здравото ткиво.

Желбата да навлеземе подлабоко во суштината на нештата и да се ослободиме од ограниченоста на формите, сама по себе не е толку лоша, но само ако е насочена кон Вистината која никого не го повредува, односно кон вечноста. На тој начин, ослободена од ропството на материјата, се врвнуваме во истапување т.н уметничка екстаза, но тоа е возможно само по долготрперлив процес на сопствено трагање.

Паганската иконографија, како уметност, го достигнала тој степен и тоа ниво. Ако ја анализираме Паганската иконографија, ќе може да ги согледаме непрегледните и не од овој свет туку од другата страна димензии на нејзината неисцрпна длабочина и обратна перспектива. Во неа ќе увидиме дека секој ден откриваме нешто ново и учиме нешто што до сега не сме го знаеле. Тоа значи дека таа е жива, вечна, надвор од просторот и надвор од времето и секогаш е нова и убава. Но, таа уметност доаѓа од горе, бидејќи ја насочуваме кон Природата, таа ни ја дава и ние ја шириме, ја правиме вечна

Поаѓајќи од поентата дека сè што е соединето со Природата е и спасено, и

дека треба да го спасиме секој миг од нашиот живот, што значи, сè што правиме, треба да биде за Сеопфатното, па и пишувањето. Бидејќи живееме во време каде што, за жал, Паганизмот е доста истиснат од општествениот живот, тогаш не е ни толку страшно да пишуваме нерелигиозна уметност, ама сепак да има барем мала конекција со Природата. Односно да не е деструктивна, туку творечка. Значи, сè да е во и заради почитување на природните закони.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од

Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Поемата

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Паганска Ода

Скопје 2002 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Паганска Ода 2002 година 24 страни

ISBN-10 608-4778-67-4

ISBN-13 978-608-4778-67-7

EAN 9786084778677

